

[Elna Munch.]

russiske Films, skønt de spilles i vore Nabolande. Det er ikke Krigstid mere, og jeg tror godt, det kan gaa an nu at skildre Forholdene derovre. Netop i den aller-sidste Tid har man set fremført ganske fortræffelige russiske Films, og det har sikkert ikke voldt nogen Skade.

Der er maaske Grund til at overveje, i hvilken Grad Filmsteatrene maa gaa over til Varietégenren. Det er jo saaledes, at de søger at overtrumfe hinanden med Varieténumre, hvilket særligt gaar ud over de smaa Teatre, der ikke kan følge med i Kapløbet.

Jeg skal endnu pege paa en urimelig Bestemmelse med Hensyn til Bevillingsafgiften. Det hedder, at der betales en aarlig Afgift, der afpasses efter det Omfang, hvori Bevillingen tillades udnyttet. Men hvem bestemmer, hvorledes Bevillingen skal udnyttes? Det gør selvfølgelig Kvarteret, hvori Teatret ligger. Jeg tænker her særlig paa København. Forholdet er nu det, at et lille Teater i den indre By i København er nødt til, for at kunne klare sig, at begynde Forestillingerne Kl. 2, medens de større Teatre kan begynde Kl. 7 og altsaa ikke udnytter deres Bevilling saa stærkt. Og det medfører den Uretfærdighed, at de smaa Teatre med den mindre Indtægt maa betale dobbelt saa meget i Bevillingsafgift som de store. Dette er der saa vist Grund til at søge ændret.

I det hele tror jeg, at man maa tage Spørgsmaalet om de smaa Teatres Stilling op. Der er kommet en Fremstilling fra Formanden for de smaa Billedteatre paa Landet, og jeg maa sige, at den skildrer i malende Farver de smaa Teatres Vanskeligheder, fordi Afgiften til Staten er saa stor i Forhold til Indtægterne. Det er et saare beskedent Regnskab, der er vedlagt, saa beskedent, at man ikke dermed forbinder nogen Forestilling om den Guldgrube, man som Regel regner Biografteatrene for at være. Naar der f. Eks. staar, at det er almindeligt, at Lederen af Biografteatret selv er Operatør, og hans Kone gør rent i Teatret, er det ikke ganske overensstemmende med de Forestillinger, man som Regel har om Bevillingshaveren og hans Familie.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup pegede paa, at han gerne vilde af med alle de mange smaa Teatre og have store gode Lokaler, hvor Folk kunde føle sig vel. Jeg tror, det er en udmærket Tanke, men er det muligt at realisere den rundt omkring paa

Landet, og skal man ikke unde de Mennesker, der bor i Stationsbyerne og Landsbyerne, den Fornøjelse at gaa hen og se en Film en Gang i mellem?

§ 4 lyder saaledes:

„Bevillingen kan til enhver Tid tilbagekaldes af Justitsministeren, naar de for Bevillingens Meddelelse foreskrevne Vilkaar ikke skønnes overholdt, eller Bevillingshaveren gør sig uværdig til at udnytte Bevillingen.“

Jeg ved ikke, om den sidste Passus ikke kunde slettes. Den første drejer sig jo om, at vedkommende skal opfylde de Vilkaar, der er foreskrevet ham med Hensyn til Bevillingen, den anden maa vel mere sigte til hans moralske Habitus, og ærligt talt ved jeg ikke, om man behøver at tage Stilling til den i Lovforslaget.

Dernæst handler § 5 om, at Bevillingen skal være knyttet til en bestemt Ejendom. Det vil jeg i høj Grad tage Afstand fra. Man kan sige, det er rimeligt, at Bevillingen knyttes til et vist Kvarter, men at knytte den til en bestemt Ejendom er dog i høj Grad at gaa Grundejernes Ærinde. Hvorfor i Alverden skulde Bevillingen netop være knyttet til en ganske bestemt Ejendom og ikke til nogen anden i det samme Kvarter? Det tror jeg man bør søge ændret.

Hvad selve Bevillingssystemet angaar, er det jo ikke tiltalende, men jeg vil tro, at man foreløbig maa blive staaende ved det. Erfaringerne fra Norge tror jeg ikke, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup, tyder paa, at man der er saa umaadelig tilfreds med udelukkende at overlade Virksomheden til Kommunerne, selv om jeg godt kunde tænke mig, at man gjorde Indflydelsen fra Kommunerne langt større, end den er nu. Og med Hensyn til at gaa over til fri Næring, tror jeg heller ikke, Erfaringerne fra andre Lande er saa gunstige, at man bør gøre det. Jeg tror, at det for et lille Land som Danmark vil betyde, at udenlandsk Kapital vil komme til at beherske Markedet.

Men jeg maa rigtignok paa den anden Side indrømme det ærede Medlem Hr. Hækkerup, at den Vilkaarlighed, der let kan fremkomme ved Uddelingen af Bevillingerne, naar den ligger i en enkelt Mands Haand, maa man se at komme udenom. Her maa man se at finde en Udvej, for det er selvfølgelig fuldkommen forkert at lægge den i en enkelt Ministers Haand. Jeg kunde tænke mig, at man maaske kunde nedsætte et Raad, eller hvad man nu vilde kalde det, der kunde uddele Bevillingerne. Jeg skal